

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.I.30.232/2021/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. S. J. jogtanácsos által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a Dr. Danka Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Danka János ügyvéd) által képviselt alperes neve (cím) alperessel szellemi alkotáshoz fűződő jog megsértése miatt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 4.G.40.131/2020/67/I. számú ítélete ellen az alperes 69. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10 000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes – gazdasági társaság¹ cégnév alatt – 20.. a..... 3-án kutatás-fejlesztési szerződést kötött a gazdasági társaság²-vel legalább 2%-os morfin tartalmú mák fajtajelölt kifejlesztésére azzal, hogy a fajtajelölt tulajdonjoga, továbbá a szellemi alkotáshoz fűződő jogok – a kutatókat megillető személyhez fűződő jogok kivételével – a díj kifizetésével a felperesre szállnak.

[2] E szerződés alapján kifejlesztett mákfajta – B. elnevezés alatt – 20.. d..... 1.. napjától 20... d..... 3.. napjáig a Nemzeti Fajtajegyzék államilag elismert Gyógy- és fűszernövényfajták nyilvántartásában szerepel. A fajtatulajdonos a felperes, amely a fajta fenntartásával járó feladatokat – évenként megkötött vállalkozási szerződések alapján – 20..-ig a gazdasági társaság²-vel, ezt követően pedig a gazdasági társaság³-vel végeztette el. A felperes 20... n..... 2.-i bejelentéssel ideiglenes fajtaoltalmat is kapott a B. típusú vetőmagra, amely azonban 20... n..... 4. napján megszűnt.

[3] A felperes 20... d..... 1.-én adásvételi szerződés kötött az alperessel, amely alapján 12 000 Ft/kg + áfa vételáron eladott az alperesnek 4000 kg B. vetőmagot azzal, hogy az alperes a megállapodás 2.4. pontjában vállalta: a vetőmagot kizárólag a vele szerződéses jogviszonyban álló termelők részére értékesíti ipari mák termeltetése és felvásárlása céljából. Tudomásul vette, hogy amennyiben e vetőmagot – a felperes írásbeli engedélye nélkül – más személynek értékesíti, mennyiségtől függetlenül 10 000 000 Ft átalány kártérítést köteles fizetni.

[4] Az alperes a felperestől beszerezett 4000 kg B. vetőmagból 20..-ban 2377,7 kg-ot, 20..-ben pedig 540 kg-ot értékesített termeltetési célból, e mennyiségre ugyanis termeltetési szerződéseket kötött a termelőkkel, 555,3 kg-ot azonban úgy adott el, hogy ahhoz termeltetési szerződések nem kapcsolódnak. A termeltetési célból értékesített mennyiségből 20..-ban 1200 kg, 20..-ben pedig 540 kg Sz.-ba került, amelynek vételárát a gazdasági társaság⁴ fizette meg az alperesnek, a sz. termelőkkel azonban – a gazdasági társaság⁵ termelésszervező közvetítésével – az alperes kötött termeltetési szerződéseket.

[5] Az alperes a felperestől vásárolt vetőmagból 6,57 ha területen – a felperes engedélye nélkül – vetőmag felszaporítást végzett, amelyből 2200 kg fémzárolt B. vetőmagot állított elő. E mennyiségből a 20... évben 1100 kg-ot – a felvázolt értékesítési rendszerben – sz.-i termelők kaptak meg.

[6] Az alperes nyilvántartásai alapján nem lehet megállapítani, hogy a felperestől beszerezett B. vetőmagból előállított valamennyi termést felvásárolta-e a termelőktől. Nem tisztázható a Sz.-ban értékesített vetőmagok fajtája és szaporítási foka sem, ezeket az adatokat ugyanis a sz.-i adásvételekkel kapcsolatos okiratok nem tartalmazzák. Bár az alperes 20... f.... 5-én átminősített 1860 kg B. vetőmagot étkezési mákká, további 540 kg vetőmag étkezési mákká történt átminősítését nem igazolta.

[7] A felperes módosított keresete annak megállapítására irányult, hogy az alperes jogsértést követett el akkor, amikor – az adásvételi szerződés 2.4. pontja ellenére – a megvásárolt vetőmagot a hozzájárulása nélkül felszaporította, B. fajtanéven fémzároltatta, kereskedelmi forgalomba hozta, továbbá olyan harmadik személyek részére értékesítette, amelyek nem álltak vele termeltetési jogviszonyban. Kérte továbbá, hogy a bíróság tiltsa el az alperest a birtokában lévő B. vetőmag felszaporításától, fémzárolásától és kereskedelmi forgalomba hozatalától 20... d.....3.. napjáig. Arra hivatkozott, hogy az alperes a kereset tárgyát képező magatartásával megsértette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 86. §-ának (1) és (3) bekezdései, valamint 87. §-ának (1) bekezdése alapján öt megillető jogokat, ezért vele szemben alkalmazni kell a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:51. §-a (1) bekezdésének a) és b) pontjaiban foglalt jogkövetkezményeket.

[8] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperest sem az 1959. évi Ptk. alapján, sem pedig más jogcímen nem illeti meg a B. vetőmag hasznosításának kizárólagos joga, azt követően pedig, hogy a birtokában maradt vetőmagot étkezési mákká minősítette át, végképp nincs alap a felperes által kért jogkövetkezmények alkalmazására.

[9] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes személyiségi jogát azzal, hogy az adásvételi szerződés 2.4. pontjában foglaltaktól eltérően – a felperes hozzájárulása nélkül – a beszerezett vetőmagot részben felszaporította, B. fajtanéven fémzároltatta és kereskedelmi forgalomba hozta, továbbá abból az alperessel nem termeltetési szerződéses jogviszonyban lévő harmadik fél részére értékesített. Az alperest eltiltotta a birtokában lévő B. vetőmag felszaporításától, fémzárolásától és kereskedelmi forgalomba hozatalától a 20... d..... 3.. napjáig terjedő időben.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 411 226 Ft perköltséget. Feljogosította a felperest 1 464 000 Ft eljárási illetéket visszaigénylésére.

[10] A határozatát azzal indokolta, hogy a B. vetőmagfajta a felperes szellemi tevékenységének eredményeként létrejött önálló szellemi alkotás, amely – a keletkezésekor, azaz 2006-ban hatályos jogszabályi rendelkezések alapján – többszintű védelemben részesülhetett, azt ugyanis nemcsak a találmányok szabadalmi oltalmáról szóló 1995. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Szabadalmi tv.), hanem az 1959. évi Ptk. 86. §-ának (3) bekezdése is oltalmazhatta. Márpedig az a tény, hogy a vetőmag államilag elismert növényfajta lett, igazolja, hogy az a növényfajták állami elismeréséről szóló 2003. évi LII. törvény (a továbbiakban: Vetőmagtv.) 6. §-a (1) bekezdésének a) és c) pontjai alapján más növényfajtától megkülönböztethető, egyedi jelleggel rendelkezik, valamint társadalmilag széles körben felhasználható. E vetőmag ugyanakkor nem vált közkinccsé, mert a felperes a fajta fenntartásával kapcsolatos intézkedési kötelezettségeit rendszeresen teljesíti, továbbá a vetőmaghoz fűződő jogait az általa kötött egyedi szerződésekben is védi. Ezen felül – a felek egyező nyilatkozatai szerint – a vetőmag előállítása, forgalmazása, felhasználása tárgyában szigorú hatósági előírások érvényesülnek, amelyek ugyancsak kizárják a szellemi alkotás közkinccsé válásának lehetőségét. Ezért a vetőmag a Ptk. 86. §-a (3) bekezdésének védelme alatt állt.

[11] Az alperes megsértette a felperes oltalomból eredő jogait, mert maga is elismerte, hogy a vetőmagot a felperes engedélye nélkül felszaporította. Jogsértőnek minősült az is, hogy a Sz.-ban megtermelt termény egy részét – az aggálymentes szakvélemény szerint – nem vásárolta vissza, továbbá nem biztosította a Sz.-ban eladott vetőmag szaporítási fokának és fajtájának követhetőségét. A jogsértés a Ptk. hatálybalépése után történt, ezért a 2013. évi CLXXVII. törvény (továbbiakban: Ptké.) 8. §-ának (1) bekezdése alapján annak jogkövetkezményeit nem az 1959. évi Ptk., hanem a Ptk. alapján kellett levonni. Az üzleti titok védelméről szóló 2018. évi LIV. törvény 7. §-ának (1) bekezdésében foglalt szankciórendszert szintén nem lehetett alkalmazni, mert a folyamatos jogsértés még e törvény hatályba lépése, azaz 2018. augusztus 9. napja előtt megkezdődött. Ezért az elsőfokú bíróság a jogsértés tényét a Ptk. 2:51. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján állapította meg, az alperest pedig a Ptk. 2:51. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján tiltotta el a jogsértéstől, amelyet azért tartott indokoltnak, mert a per során nem lehetett megállapítani, hogy a jogsértéssel érintett termék már nincs az alperes birtokában.

[12] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. §-ának (1) bekezdése alapján a pervesztes alperest kötelezte a felperes – kereseti illetékből, szakértői díjból és jogi képviselői munkadíjból álló – elsőfokú perköltségének megfizetésére.

[13] Az alperes a fellebbezésében azt kérte, hogy az ítélőtábla változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét, és utasítsa el a keresetet.

[14] Érvelése szerint a B. vetőmag nem áll a Ptk. 86. §-a (3) bekezdésének oltalma alatt. Ennek oka egyrészt az, hogy e jogszabályi rendelkezés csak akkor alkalmazható, ha a szellemi alkotás védelméről külön jogszabályok nem rendelkeznek. A B. vetőmag oltalmát azonban a felperes a Szabadalmi tv. 6. §-ának (4) és (6) bekezdései alapján – fajtaoltalom

keretében – biztosíthatta volna, amelyet elmulasztott megtenni, így a Ptk. 86. §-ának (3) bekezdésére nem alapíthat jogot. Másrészt a felperest azért sem illeti meg e jogszabályi rendelkezésben foglalt jogvédelem, mert a vetőmag társadalmilag széles körben nem használható, hiszen az ipari máktermelés hatósági engedélyhez kötött tevékenység, amelyet több hatóság szigorúan ellenőriz, így az ezzel járó kötelezettségeknek egy átlagos mezőgazdasági termelő nem tud eleget tenni. Bár a B. vetőmag valóban szerepel a nemzeti fajtajegyzékben, ez nem azonos a fajtaoltalmi védettséggel, az ugyanis 20.-ben – a díjfizetés elmulasztása miatt – megszűnt. Mindez közvetett joglemondásként értékelhető, amely folytán a felperes nemcsak a speciális szabályok, hanem az 1959. évi Ptk. 86. §-ának (3) bekezdése alapján sem igényelhet jogvédelmet.

[15] Kifejtette, hogy indokolatlan és végrehajthatatlan az elsőfokú bíróság ítéletének eltiltásra vonatkozó rendelkezése, mert a per során igazolta, hogy a birtokában lévő B. vetőmagok fémzárolását megszüntette, és azokat átminősítette étkezési mákká, az étkezési célú felhasználás pedig nem sérti a felperes jogait, amelyet ő maga is elismert.

[16] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokai alapján.

[17] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, amelynek során nem lépte át a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátait (Pp. 370. §-ának (1) bekezdése), olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést ugyanis, amely erre okot adott volna, nem észlelt (Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdései). Ezért kizárólag abban foglalt állást, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezésben foglalt okokból jogszabálysértő módon adott-e helyt a keresetnek, vagy nem. Ennek eredményeként a fellebbezést alaptalannak találta.

[18] Az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelése alapján helyesen állapította meg, és abból helytállóan következtetett arra, hogy az alperes megsértette a felperes Ptk. 86. §-ának (3) bekezdésében biztosított jogait, továbbá jogszerűen alkalmazta a jogsértés keresetben kért jogkövetkezményeit. Az ítéltábla maradéktalanul egyetért az általa kifejtett indokokkal is, amelyeket nem kíván megismételni, a fellebbezés tükrében ugyanakkor az alábbiakat emeli ki.

[19] A per során nem képezte vita tárgyát az, hogy a B. mákfajta szellemi tevékenység eredményeként létrejött önálló szellemi alkotás, hiszen mindezt kétséget kizáróan igazolta a felperes és a gazdasági társaság² között létrejött kutatás-fejlesztési szerződés. E megállapodás alátámasztotta azt is, hogy e szellemi alkotásból eredő jogok a felperest illetik meg.

[20] Arra a kérdésre, hogy egy szellemi alkotásból milyen jogosultságok erednek, a szellemi alkotás jogi helyzetének tisztázása után lehet válaszolni. Márpedig – ahogyan azt a Fővárosi Ítéltábla a BDT2011.2443. szám alatt közzétett eseti döntésében kifejtette – a szellemi alkotások jogi helyzete többféle lehet: tartozhatnak a közkincs körébe, lehetnek közkinccsé még nem vált védett megoldások, vagy állhatnak külön törvényben meghatározott speciális oltalom (pl.: a Szabadalmi tv-ben szabályozott növényfajta-oltalom) alatt. A közkincs körébe tartozik minden olyan megoldás, amely bárki számára hozzáférhető módon,

szakember számára megvalósítható mértékben nyilvánosságra került, így azt bárki engedély, idő- és térbeli korlátozás, továbbá díjfizetés nélkül szabadon használhatja és hasznosíthatja. A szellemi alkotások lehetnek védett, know-how jellegű ismeretek is, amelyek ugyan társadalmilag széles körben felhasználhatóak, de nem állnak speciális jogi oltalom alatt, viszont – titkosságuk folytán vagy egyéb okból – nem tartoznak a közkincs körébe sem. Amennyiben egy ilyen szellemi alkotás 2014. március 15. napja előtt létrejött, az az 1959. évi Ptk. 86. §-ának (3) bekezdése alapján a közkinccsé válásáig védelemben részesül. Végül a szellemi alkotások állhatnak külön törvényben meghatározott speciális jogi oltalom alatt is, ez esetben a szellemi alkotásból eredő jogokat a védelmet biztosító külön törvény és – 2014. március 15. napja előtt létrehozott szellemi alkotás esetén – az 1959. évi Ptk. rendelkezései egyszerre határozzák meg (1959. évi Ptk. 86. §-ának (2) bekezdése, 87. §-ának (1) bekezdése).

[21] Az, hogy a B. mákfajta az alperes kereset tárgyát képező magatartásának időpontjában nem állt külön törvényben szabályozott speciális oltalom – a Szabadalmi tv-ben foglalt növényfajta-oltalom – alatt, a per során nem képezte vita tárgyát. Mindez azonban nem jelenti azt, hogy e vetőmagfajta az 1959. évi Ptk. 86. §-ának (3) bekezdése alapján sem részesülhetett védelemben. Kétségtelen, hogy e jogszabályi rendelkezés első fordulata úgy szól, hogy: „A törvény védi azokat a szellemi alkotásokat is, amelyekről a külön jogszabályok nem rendelkeznek (...).” Ez a feltétel azonban nem zárja ki az 1959. évi Ptk. 86. §-ának (3) bekezdésében foglalt oltalomból az összes olyan szellemi alkotást, amelynek védelme elvileg külön jogszabályok alapján biztosítható. A jogszabályszöveg helyes értelmezése szerint ugyanis a Ptk. 86. §-ának (3) bekezdésére kizárólag azon szellemi alkotások esetén nem lehet hivatkozni, amelyek ténylegesen is külön jogszabályban foglalt oltalom alatt állnak, a speciális jogszabályi védelem elvi lehetősége tehát nem teszi alkalmazhatatlanná az 1959. évi Ptk. 86. §-ának (3) bekezdését. Mindezt már a jogszabályi rendelkezés nyelvtani értelmezése is megerősíti, mert „a külön jogszabályok” kizárólag olyan szellemi alkotásokról „rendelkeznek,” amelyek nemcsak elvileg, hanem ténylegesen is az általuk biztosított oltalom hatálya alatt állnak. A nyelvtani értelmezéssel egybevág a jogalkotó feltehető akarata is, amely – az Alaptörvény 28. cikke értelmében – kizárólag a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos cél megvalósítására irányulhatott, ez pedig nem más, mint a szellemi alkotások minél szélesebb körű védelme. Ez a cél pedig nem lenne elérhető akkor, ha az 1959. évi Ptk. 86. §-ának (3) bekezdésére már a külön jogszabályban biztosított oltalom elvi lehetősége esetén sem lehetne hivatkozni, mert ez a feltétel a szellemi alkotások túlnyomó többsége esetén fennáll, így az 1959. évi Ptk. 86. §-ának (3) bekezdését szinte sohasem lehetne alkalmazni. A jogalkotó akarata azonban nem egy alkalmazhatatlan jogszabály elfogadására, hanem a szellemi alkotások minél szélesebb körű védelmére irányult, így a Ptk. 86. §-ának (3) bekezdésével azokat a szellemi alkotásokat kívánta oltalomban kívánta részesíteni, amelyek ténylegesen nem állnak speciális jogszabályi védelem alatt.

[22] A Ptk. 86. §-ának (3) bekezdésében foglalt oltalom további feltétele, hogy a szellemi alkotás legyen társadalmilag széles körben használható, de ne tartozzon a közkincs körébe. A széles körű társadalmi felhasználás a szellemi alkotás jelentős társadalmi hasznosságára utal, amely a B. vetőmag esetében vitán felül fennáll, hiszen az – a kiemelkedő morfin tartalma miatt – a gyógyszeriparban széles körben hasznosítható. A per tárgyát képező szellemi alkotás ugyanakkor – az elsőfokú ítéletben kifejtett helyes indokokkal egyezően – még nem vált közkinccsé. Azt ugyanis, hogy a vetőmaghoz mindenféle korlátozás nélkül bárki hozzáférhessen, és azt bármilyen célra szabadon felhasználhassa, több ok is kizárja.

Először is: a vetőmag 20... d.... 1.. napjától 20... d..... 3.. napjáig államilag elismert növényfajtnak minősül, amelynek fenntartása érdekében a felperes mint fajtatulajdonos megteszi a jogszabályban előírt rendszeres intézkedéseket. Emiatt a vetőmag felszaporítása kizárólag a Vetőmagtv. és a végrehajtására szolgáló jogszabályok által biztosított szigorú eljárási rendben, azaz csakis korlátozott módon lehetséges. Másodszor: a vetőmag szabad felhasználását a felperes – fajtatulajdonosként – a szellemi alkotás felhasználását engedélyező egyedi szerződésekben is korlátozza, amelyet az alperessel kötött megállapodás 2.4. pontjában is megtett. Harmadszor: az állami elismerésből és a felperes által kötött egyedi felhasználási szerződésekből eredő korlátok mellett a vetőmag természete is kizárja azt, hogy ahhoz mindenféle korlátozás nélkül bárki hozzáférhessen, és azt bármilyen célra szabadon hasznosíthassa. Ahogy arra az alperes a fellebbezésében maga is rámutatott: a B. mákfajtából akár kábítószer is előállítható, így annak felszaporítása, birtoklása és felhasználása hatósági engedélyhez kötött és szigorúan ellenőrzött tevékenység, amelyet egy átlagos mezőgazdasági termelő nem végezhet. Mindez – a fellebbezési érveléssel szemben – nem azt jelenti, hogy a vetőmag társadalmilag széles körben nem hasznosítható, hiszen annak társadalmi hasznosságához nem férhet kétség, hanem azt igazolja, hogy a vetőmag nem válhatott közkinccsé. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a per tárgyát képező szellemi alkotás megfelel a Ptk. 86. §-ának (3) bekezdésében írt feltételeknek, így az e jogszabályi rendelkezés alapján törvényi oltalom alatt áll.

[23] Az a körülmény, hogy a B. vetőmag ideiglenes növényfajta-oltalma 20... n..... 4. napján – akár a díjfizetés elmulasztása, akár valamely más ok miatt – megszűnt, nem jelenti azt, hogy a felperes lemondott a vetőmag Ptk. 86. §-ának (3) bekezdésére alapított oltalmáról. Jogról lemondani ugyanis kizárólag kifejezett és egyértelmű nyilatkozattal vagy ráutaló magatartással lehet, ilyen nyilatkozatot azonban a felperes nem tett, továbbá ilyen magatartást sem tanúsított. Épp ellenkezőleg: az ideiglenes fajtaoltalom megszűnése valójában azzal a következménnyel járt, hogy a vetőmag – a külön törvényben biztosított tényleges védelem megszűnése folytán – ekkor került a Ptk. 86. §-ának (3) bekezdése szerinti oltalom alá, amely az alperes perrel érintett magatartásainak elkövetésekor is fennállt.

[24] Az elsőfokú bíróság részletesen felsorolta, hogy az alperes mely magatartásaival sértette meg a felperesnek a Ptk. 86. §-ának (3) bekezdése alapján fennálló jogait. Azt, hogy ezen magatartásokat valóban elkövette, az alperes a fellebbezésében nem tette vitássá, így a fellebbezéshez kötött ítéltábla ebben a körben az elsőfokú ítéletet nem bírálhatta felül (Pp. 370. §-ának (1) bekezdése). Az alperes csupán arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság által jogellenesnek talált magatartásai – a Ptk. 86. §-ának (3) bekezdésében foglalt oltalom hiányában – nem voltak jogsértőek, ez az érvelése azonban a kifejtett okok miatt nem foghatott helyt. Mivel a jogsértés megvalósult, az elsőfokú bíróság a folyamatos jogsértő magatartás megkezdésekor hatályos Ptk. 2:51. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján helyesen állapította meg a jogsértés tényét. Ugyanezen jogszabályi rendelkezés b) pontja alapján jogszerűen tiltotta el az alperest a további jogsértéstől is, mert a per során beszerzett aggálymentes szakvélemény szerint az alperes nem igazolta, hogy nemcsak 1860 kg, hanem további 540 kg B. vetőmagot is átminősítettett étkezési mákká, így fennáll annak lehetősége, hogy további jogsértést követhessen el.

[25] A kifejtett okok miatt az elsőfokú bíróság ítélete nem sérti a fellebbezésben foglalt jogszabályokat, ezért azt az ítéltábla a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[26] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles a felperes jogi képviselői munkadíjból álló másodfokú perköltségének a megfizetésére (Pp. 83. §-ának (1) bekezdése), amelynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (3) és (5) bekezdései alapján 10 000 Ft-ban határozta meg, és arra nem számított fel általános forgalmi adót, mert a felperes képviseletében a jogtanácsosa járt el. Az általa előlegezett másodfokú költségeket a pervesztes alperes maga viseli (Pp. 83. §-ának (1) bekezdése).

Debrecen, 2021. december 2.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró